

Francesc Puigpelat

La Liliana al País de les Coses Perdudes

Il·lustracions de Raül Arrué

Coses que es perden

A on va a parar un llapis quan es perd? I una clau? I un mòbil? Segur us ho heu preguntat més d'una vegada. I és que tots aquests objectes no poden desaparèixer sense cap explicació, com per art de màgia: han de fer cap a algun lloc.

I aquest lloc té nom: el País de les Coses Perdudes.

És un país enorme, perquè hi ha de cabre tot el que es perd al món, que és moltíssim. Milions de llapis, claus i mòbils. I anells, i fotos, i piles, i comandaments a distància, i un etcètera tan llarg que no acabaria la llista ni demà passat. Per això, al País de les Coses Perdudes hi viu molta gent, que està enfeinadíssima recollint, endreçant i desant tot el que nosaltres perdem.

Us explico tot això perquè conec de primera
mà aquest indret. Sí: jo vaig ser una vegada al País
de les Coses Perdudes. Em dic Liliana i tot seguit
us contaré la meva història.

De com vaig perdre la Kitty

La meua estranya aventura va començar el dia que vaig fer onze anys, en adonar-me que havia perdut una cosa molt important: la Kitty. La Kitty era la meua gateta de peluix i li tenia un afecte especial, perquè era un dels meus primers records.

Quan encara dormia al bressol, penjaven sobre el meu cap una colla de ninots-sonall. Els tocava, es gronxaven i feien soroll de cascavells. Però la Kitty no: era un peluix silenciós. Crec que va ser per això que vaig triar la Kitty com el meu ninot preferit: sabia estar callada.

La Kitty era una gateta petita, grisa, amb ulls verds i un tros de tela vermella que feia de llengua i li sobresortia entre les dentetes. Sis fils arrugats

feien de bigotis. A la mare sempre li va sorprendre l'afecte que jo professava a la Kitty:

—Si és vella i tronada, Liliana! —exclamava—. Em va tocar en una tómbola!

Però a mi no m'importava que fos vella o no. Fet i fet, sempre vaig refusar tenir qualsevol altre gatet de peluix. A EuroDisney, els pares em van oferir peluixos dels Aristogats i, en una botiga de Londres, del Silvestre, del *lindo gatito* que es volia menjar Tweety i del Tom, el company del Jerry.

El meu «no» va ser sempre molt ferm. Sabia que la Kitty era una amiga susceptible i que no volia compartir-me amb ningú. Per a mi, la Kitty era l'única gateta possible. Vaig jugar moltíssim amb ella i va ser la meva millor companya i confident.

Hi ha nens solitaris que tenen un amic imaginari. Jo era una nena solitària, però la meva amiga no era fruit de la meva imaginació: es deia Kitty i m'escoltava sempre amb absoluta atenció, amb els seus ulls verds molt oberts i la llengua vermella que sobresortia sota els bigotis.

A partir dels vuit anys vaig començar a deixar de banda la Kitty. Ja no en tenia prou amb una amigueta silenciosa que escoltés les meves històries. Necessitava acció! I la vaig trobar, primer a la Nintendo, després a l'ordinador de la mare i

després en una tauleta tàctil que em van regalar per Nadal.

La tauleta, malgrat ser una màquina, semblava molt més viva que la Kitty. Estava plena de jocs enlluernadors, emetia sorolls i música, era una finestra oberta a molts mons inventats però realistes.

I ara torno al dia en què vaig fer onze anys. Recordo que vaig sentir una estranya nostàlgia. La gent gran l'anomenen «la síndrome de Peter Pan»: vaig descobrir que onze anys eren molts anys i que no volia créixer més, perquè així que una deixa l'escola per entrar a l'institut, ja és a mig camí d'allò que en diuen l'edat adulta, i que consisteix més o menys a treballar, tenir fills i estar sempre de mal humor.

La mare em va cantar el *Moltes felicitats* i, després de cruspir-me jo sola el pastís de xocolata amb onze espelmes, vaig anar a la meva habitació a buscar la Kitty. La vaig buscar al damunt de l'armari, on s'acumulen els peluixos. La vaig buscar als presatges, els calaixos, sota el llit i sota la taula. Després, a la cambra de les andròmines. I al menjador. I a la terrassa. A tot arreu.

Al cap de mitja hora, em vaig plantar davant la mare i li vaig dir:

–On és la Kitty?

–La Kitty? –va repetir.

–Sí, la meva gateta. El meu peluix.

La mare em va mirar sense prestar-me gaire atenció, va arronsar les espatlles i va contestar:

–No ho sé.

I va afegir:

–La Kitty era vella i tronada. Oblida-la. Passem a un altre tema...